

Димитриевичъ къмъ окръжающитѣ го.... Глѣдате, какъ той въ най необходимото пренитание ми отказва.

Наоколо са кискатъ.

—Азъ на твоята скѣпостъ всичката си кариера дължж....

—Това какъ? чуди са отъ своя страна Скобелевъ-бащата.

— А така.... Искахъ азъ тогава, когато закрихъ университетътъ да отидѣ да довършихъ курсътъ за граница, ти не даде пари и азъ дълженъ бѣхъ да постѣя юнкеръ въ кавалергардата. Тамъ ти не ми даваше пари, за да достойно подържамъ бляскътъ на твоето имя, азъ дълженъ бѣхъ да прѣмину въ дѣйствиющиятъ отрядъ противъ въстаницитѣ въ Польша. Въ Гусаритѣ. Въ Гусаритѣ ти ма не поддържахъ....

— Постоянно само твоитѣ дългове плащахъ (като въ скоби ги поставя бащата.)

— Но! нѣколко грошове.... Нема поддържа. Азъ са принудихъ въ Тифлисъ да прѣмину. Въ Тифлисъ да живѣешъ скѣпно; азъ побѣгнѣхъ отъ твоята скѣпостъ въ Туркестанъ.... А отъ послѣ ти ма прогони въ Хива, въ Ферганското ханство....

— И хубаво ли направи?

— За това сѣдбата та и наказа, сѣдбата всегда е справедлива.

— Това какъ?

— А така че азъ съмъ по старшій отъ тебе сега!....

— Дѣтенце.

— Нѣма да, ми дадешъ пари?

— Не....

— Тогава, прощавайте, генерале!....

И тѣ са раздѣляхъ.

Той много обичаше баща си и баща му горѣщо го любяше, но такъвизъ сѣдни постоянно са разигравахъ помѣжду тѣхъ. Синовията му любовъ впрочемъ бѣше съвсемъ чужда на сантименталността. Еднѣжъ той силно са разболѣва въ Цариградъ. Слабостта приела доволно опасна промѣна. Скобелевъ-бащата случайно са научава за това. Растроженъ той отива при синѣтъ.

— Какъ не та е срамъ?

— Какво е?

— Болѣнь си и не ми извѣсти.

— На умѣтъ ми и не дойде!....

Старецътъ бѣше много разстроенъ. Скобелевъ-синѣтъ забвѣлѣжи това и са извиняваше....